

turis , ut cœperat , addicta , ad summam perfectionem non contendisset.

PUNCTUM III.

Voluptatis ex vulnere dimensiones. Altitudo. Considera voluptatem , magnitudini vulneris respondentem : Et 1. quidem illius altitudinem , in deliciis , quas ex conjunctione cum amantissimo Sponso percipiebat tam exquisitas , ut et amara hæc vita esset , et suavissimam mortem , quod demùm contigit , viderentur allaturæ. Cogita , quàm cœlestem voluptatem senserit , cum eam unus ex seraphim ignito jaculo vulneravit , et Christus in sponsam igno jaculo vulneravit , et Christus in sponsam elegit. 2. Profunditatem , ex suavitate mortificationum. *Aut pati* , inquebat , *aut mori*. 3. Longitudinem , quæ ad totam vitam , in fructum diuturnarum desolationum , jugiter propagata est , ut in æternâ beatitudine consummaretur. 4. Latitudinem , ex gaudio : quod oriebatur , tum ex Dei gloriâ , quam ipsa , ejus ordo , viri omnes boni procurarent ; tum ex Dei voluntate , cujus aspectu suavissimè in omnibus etiam adversis acquiescebat : *Gustate et videte quoniam suavi est Dominus*. Sed ante caritatis vulnus , suavitas illi vix gustatur.

Profunditas. Longitudo. Latitudo. Ps. 33. 9.

DE SANCTO LUCA.

18 Oct.

PUNCTUM I.

MULTIS quidem naturæ dotibus sanctum Lucam Deus ornaverat. Accedebat ad nobilitatem opesque paternas , litterarum græcarum , latinarum , hebraicarum , et ægyptiacarum , pingendique et medicinæ scientia. Sed quòd hæc sciret omnia , non erat propterea beator , si Christum nescivisset : quem *nosse* , *consummata justitia est et radix immortalitatis*. A Paulo vocatus ad fidem , et baptizatus , in Mariæ disciplinam traditus est. Amavit eum Deipara , vel eò quòd virgo esset . et quia sortitus erat animam bonam , brevi ad omnium virtutum perfectionem instituit , quia mentem habebat rerum altissimarum capacem , fidei mysteria docuit , præsertim quæ ad Christum pertinerent. O felicem , Virgine magistrâ discipulum ! *Beatus et quem tu erudieris* , ô Maria ! Tu divo Lucæ gratulare , et animadvertè , quibus gradibus ad hanc felicitatem venerit. Pauli familiaritati se applicuit , divinæ vocationi paruit , Mariam coluit. Ita tu felix eris et sanctus , si bonis te adjungas , si Spiritui sancto non resistas , si totis præcordiorum affectibus Mariam omnium virtutum magistram colas.

Mariæ discipulus. Sup. 15. 3. Ps. 93. 12.

PUNCTUM II.

Pauli ad-
jutor. Lucam sic institutum à Mariâ, Paulus accepit in comitem peregrinationum, et apostolicorum munerum adiutorem. Secutus est ille ad laborem, quo animo venerat ad fidem: nec se putavit quidquam fecisse, nisi vocationis suæ quàm plurimos participes faceret. Peragrat Macedoniam, Græciam, Libyam, Ægyptum, etc. Et ubiquè, quæ à Deo acceperat naturæ et gratiæ dona, in salutem impendit animarum. Utitur suavitate indolis, ut barbaros demulceat; arte pingendi, ut Christi et Mariæ imagines eorum ob oculos ponat, quorum in cordibus Christum formare et Mariam volebat. Nec ars medendi inutilis fuit; quippe illecebra corporalis medicinæ; spiritualem animæ sanitatem pluribus contulit: Sic, *de medico corporum in medicum versus est animarum...*, *cujus liber quotiescumque legitur in Ecclesiis, toties ejus medicina non cessat. Undè animadvertemus... omnia verba illius, animæ languentis esse medicinam.* Qui hæc meditaris, *da locum Medico: etenim illum Dominus creavit, etc.* Exempla ejus possunt sanare animæ tuæ languorem. Siccine naturæ et gratiæ dona utiliter impendis? Attende, quam de proximo curam habeas. Si animam non potes, corpus cura: si corpus non potes, animæ saltem miserere: si non aliorum, saltem tuæ. Sed etsi animam curas aliorum, noli tuam

Luc. 4. 24. negligere, ne dicatur tibi: Medice, cura teipsum.

Hieron. Comm. in Ep. ad Philem. (v. ult.) Id. Ep. 103. (ad Paulin.) Eccli. 38. 11 et 12.

PUNCTUM III.

Non satis habuit sanctus Lucas, fidem tam multis in provinciis annuntiâsse. Quia mortalem se sciebat, Evangelium scripsit, ut, etiam mortuus, Christum per omnes Ecclesias prædicaret. Explicuit solus fusè et distinctè infantæ Christi mysteria, solus Nativitatem ejus in præsepio et stabulo; solus mirabile ejus coram Herode silentium, verba ad latronem in cruce prolata, parabolas filii prodigi, mali œconomi, divitis epulonis, retulit. Præterea qui *Evangelium, sicut audiverat à Mariâ, Paulo, et aliis apostolis, scripsit; idem Acta apostolorum, sicut viderat, ipse composuit.* Tandem in Achaiâ, cum *crucis mortificationem jugiter in suo corpore pro divini nominis honore portasset*, vitam martyrio feliciter clausit, anno ætatis octogesimo quarto. Verè dignus *cujus laus sit in Evangelio per omnes Ecclesias.* Hunc admirare, lauda, et imitare. Laudandus profectò, quòd Paulum et Mariam audierit, quòd ad justitiam erudierit multos, quòd Evangelium scripserit: sed laudandus magis, quòd, quæ docuerat et scripserat, moriendo probavit. Vide ut pariter, et quæ audis teneas, et quæ tenes doceas, et quæ doces aut scribis, ipse facias: *Dicunt enim multi et non faciunt.* Undè, cum aliis prædicaverint, reprobi efficiuntur.

Christi Evangelista.

Hieron. descriptor. Eccle.

In Missâ.

2 Cor. 8. 18.

Matt. 23. 3

IN FESTO PATROCINII
BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.
(*Quartâ Dominicâ octobris.*)

CONSIDERA quanta debet esse fiducia nostra erga beatam Virginem. I. *Cognoscit* Maria necessitates nostras. Hoc primum fiduciæ erga ipsam nostræ caput est. Hoc ipso, quòd Deus Mariam nobis dederit advocatam, reginam, et Matrem, quæ nostrî curam gerat, necesse est ipsi perspectas esse necessitates nostras. Quòd si verò nos videat in peccatis et vitæ pravitate obduratos, non agnoscit nos è numero suorum, nec obsequia nostra admittit, nec subvenire nobis studet.

II. Alterum nostræ fiduciæ fundamentum est Virginis in impetrando *efficacia et auctoritas*. Nihil est, quod ipsa per Deum non possit; amat enim Matrem Filium, et nihil ipsi denegat. Non vult tamen auctoritate suâ uti ad ea nobis obtinenda, quæ salutî nostræ adversantur; neque vult, ut bonis per ipsam impetratis abutamur.

III. Tertium fiduciæ nostræ caput est *amor*, quo Maria tanquam mediatrix et Mater nostra in homines fertur. Cuilibet nostrûm dici potest: *Ecce Mater tua*. Hæc suavissimæ fiduciæ nostræ vena est. In tentationibus, in ærumnis, in miseriis nostris confugiamus ad Mariam, invocemus ipsam: *Non recedat ab ore non recedat à corde*.

S. Bern.

DE SS. SIMONE ET JUDA.
PUNCTUM I.

28 Oct.

CONSIDERA de sanctis Simone et Judâ, quòd, ^{Fructus laborum.} 1. regiones vastissimas peragrârunt, ille Ægyptum, hic Mesopotamiam, atque unâ deinde Persidem. 2. Apud gentes barbaras fidem disseminaverunt. 3. Innumerabiles filios Jesu Christo pepererunt. Vide quid potuerint homines duo, quos simul caritas Christi urgebat. Nam licèt infirmi essent ac debiles, et omni prorsùs humano auxilio destituti, ^{2 Cor. 5.} tam diu tot labores superare, tot hostibus resistere potuerunt. Nimirùm, ^{Cant. 8. 7. Ephes. 3. 17.} *aquæ multæ non potuerunt extinguere caritatem*. O si essem in caritate radicalus et ^{1 Cor. 10. 33.} *fundatus, non quærens quod mihi utile est, sed quod multis, ut salvi fiant!*

PUNCTUM II.

Non ob miracula potissimùm, licèt multa patrârunt, fructus tam uberes tulerunt: nam plures pseudoprophetæ insurrexerunt, qui etiã dæmones ejicerent. Quid est igitur quod eos magnos ostendit, inquit Chrysostomus? Pecuniarum contemptus, gloriæque despectus; nam decretos sibi ab rege Babylonio honores respuerunt: jejunium, eùm in ipsâ regis aulâ pane solo vescerentur: patientia; contumelias enim, et verbera hilari vultu perferebant: ^{Causa illius fructus.}

caritas erga proximum ; nam inimicos à mortis periculo multis lacrymis et precibus liberârunt. Ex his collige , quid valeat studium humilitatis , patientiæ , et bonorum operum , ad animarum conversionem. Hæc est enim lux apostolica , de quâ ait Christus :

Matt. 5. Sic luceat lux vestra coram hominibus , ut videant opera vestra bona , et glorificent Patrem vestrum qui in Cælis est.

PUNCTUM III.

Præmia. Mercedem laborum amplissimam consecuti sunt.

1. Potestate in dæmones , qui spontè fugiebant ad aspectum illorum , adeò maligni spiritus humiles reformidant. 2. Conversione populorum , quos ingenti numero tanquam filios Christo pepererunt. 3. Novis quotidie gratiarum donis : *Pro eo enim quod laboravit anima illorum , vidit et saturata est.* 4. Consolationibus spiritualibus : *Quàm magna multitudo dulcedinis tuæ , Domine , quam abscondisti timentibus te !* 5. Morte gloriosâ , quam Christi causâ passi sunt : Postremò , miraculis , quibus Deus illorum tumulum decoravit. O si scires quàm suave sit agere pro Christo et pati ! Compara cum his præmiis , mundi , dæmonis , amorisque proprii præmia , et elige.

IN FESTO

B. ALPHONSI RODRIGUEZ ;

È SOCIETATE JESU.

30 Oct.

I. ALPHONSUS sibi , vitæ religiosæ jugum subeunti , in perfectam obedientiam incumbendum esse intellexit , ut verus fieret socius Jesu qui pro nobis humiliavit semetipsum , factus obediens usque ad mortem , *Philip. 2. mortem autem crucis.* Alphonsi autem obedientia tribus præcipuè enituit dotibus. Fuit *universalis.* Omnes regulas , omnia totius vitæ ipsius momenta complexa est. Non valetudo incommoda ab hoc illum ardenti studio retrahere valuit. Dum in lecto gravi morbo præpeditus detineretur , caput tamen intranti sacerdoti aperire nunquam omisit , ut regulæ faceret satis. Nec senectutem quidem gravem ac debilem unquam causatus est ad quantulumcumque immunitatem impetrandam : sed aliquantò ante signum datum cubilo egredi , et magno cum labore sese conferre ad exercitium commune malebat , quàm abesse , et sic complevit illud Christi : *Iota unum aut unus apex non præteribit à lege , donec omnia fiant.*

II. Fuit *perfecta.* Obedire primo voluntatis superiorum signo cognito parvi duxisset , nisi voluntatem etiam et iudicium proprium illorum arbitrio integre permisisset. Superioris vocem tanquam Christi

Matt. 5.

auscultabat. Hinc simplex illa obedientia, quæ non reputabat utrùm quod præcipiebatur fieri posset, necne; ut cùm ad Indos proficisci jussus à superiore, portum statim petiit, ac socio qui subindè illum revocaret misso, interrogantique quonam modo mare trajecturus fuisset, respondit: *Si instructa navis occurrisset, illam statim conscendissem; sin autem, in mare intrare tentâssem.* Quod exemplum ruborem nobis incutiat, qui ad hanc usque diem, quid sit obedientia intellectûs, fortasse non senserimus.

III. Fuit *heroica*. Hanc obedientiam semper prætulit 1.º *fame*, cùm sæpè insanum se haberi meliùs duxerit quàm vel levissimè regulam ullam transgredi; 2.º *vite*, quippe cujus periculum adiit, potius quàm ut præscriptum remedium quoddam, quod sæpè sibi nocivum expertus erat, recusaret; 3.º *ipsis cum Deo internis colloquiis, divinæque mensæ deliciis*, nam cùm utrumque vitâ ipsâ pluris faceret, tamen his supersedebat, quotiescumque illud ei utile fore judicâssent superiores. Cùm igitur Christi humilitatem sectando, tamque constanter obediendo sese abnegaverit, atque, ut ita dicam, exinaniverit, quid mirum si tandem exaltatus nomen suum christianæ genti venerabile, infernis verò dæmonibus tremendum videat?

DE

DE SANCTO CAROLO.

4 Nov.

PUNCTUM I.

VICTIMAM sanctus Carolus se exhibuit, tripli Dei victima. sacrificiî genere. 1. Consecrando externa bona. Secularium opum et dignitatum. Audita enim fratris natu majoris morte, sacerdotio statim inito, multis reluctantibus, cùm summa omnia sperare posset, Christo in perpetuum se ad-dixit. 2. Corpus. Corpus immolavit Creatori, ut fieret inter-grum holocaustum per inviolatam castitatem, etsi bis acerrimè tentatam: deindè omnibus stupendæ pœnitentiæ laboribus. Interdixerat sibi igne, carnibus, lecto: nudâ sæpè terrâ, stramineâ ferè cul-citrâ, aut asseribus cubabat, pane victitabat et aquâ: idque maximè cùm diœcesim lustraret. Hoc autem munus, quantum potuit, obiit pedes, sar-cinas ipse humeris, sole ardenti, in fame et siti ferens, et aliquando dies totos jejunos. Romam ad jubilæum profectus, nudis pedibus interdum cum suis adibat templa. Denique tantâ severitate tractavit corpus, vigiliis, jejunis, ciliciis, per exercitia spiritualia paucis ante obitum hebdomadis, ut febris correptum, nec quidquam sibi tamen indulgentem, confessarius prohibere ne pergeret, necesse habuerit. Verùm morti proximus majore cilicio, quod sæpius gestaverat, indui, ut lorice justitiæ, voluit, implacabilis sui etiam ad mortem hos-

DUBOY. *Compend.* II.

K k

tis : ut qui Deo soli vixerat , sibi semper moreretur.

Joan. 12.
24.
Animum. Ulinam sic moriar , ut sic vivam ! *Qui amat animum suam , perdet eam.* 3. Sacrificium laborum , seu orationis , ad duas primùm , tum ad sex in diem horas produxit ; imò et octo , continenter immotus in oratione perstare , paulò ante obitum , visus est. Atque ita Deo animum consecrabat.

PUNCTUM II.

Pater egenorum. Considera mirabilem sancti Caroli , quam à patre habuit quasi hæreditariam , erga pauperes caritatem. Certè is nihil gustabat unquam , quin eleemosynam prius aliquam , in eo penè prodigus , erogasset. 1. Sanctus Carolus maximam partem è beneficii ecclesiastici redditibus , vix duodecim annos natus , per se pauperibus largitus est : idque totà vitâ constantè retinuit. 2. Uritano principatu vendito , quadraginta millia aureorum , et viginti millia sibi legata iisdem distribuit. 3. In summâ sterilitate , ipse tria millia pauperum enutrivit , et aliis longè plurimis eleemosynas dari per pagos curavit. Ad septuaginta etiam millia , per se , ac per alios è præcipuâ nobilitate viros , permotos ipsius exemplo et adhortationibus , sustentavit. 4. Ut peste afflictos juvaret , vasa argentea , supellectilem , lectum ipsum vendidit ; sibi victum intereâ omnem sæpè eripiens , aut modicum panis ad summum retinens , ut Christum liberalius in pauperibus paseeret. 5. Iisdem nozocomium ingens , puellis orphanis domum ,

egenis nobilibus collegium , fundavit , et extruxit : neque unquam passus est , ut quamdiu habuit quod daret , mendicus ullus à se in donatus abiret. 6. Cùm semel , post administrata toto die sacramenta , nihil ad cœnam reperisset , tantas Deo gratias egit , quòd sua per egenos munuscula acceptasset , quantas alter cui hæreditas obvenisset. Sed non defuit servo Deus , nec vinci se passus est : subito enim centum aurei à viro nobili missi sunt.

PUNCTUM III.

Fuerunt in sancto Carolo dotes omnes veri episcopi , ac boni pastoris animarum. 1. Enim bonus pastor ante oves vadit , hoc est præit exemplo. Hinc præter ea quæ diximus hactenus , ex beneficiis ecclesiasticis quæ possidebat , plura abiecit : atque ita , annuo reddito viginti millium aureorum se spoliavit. Domesticam familiam , quadringentis ex eâ abire permissis , ad vitæ christianæ institutum religiosè formavit. 2. Sæpius dedit animam pro ovibus suis. Grassante peste , primus ægrotos adiit , iisque sacramenta ministravit. Tum in solemnî supplicatione , Dei iram placaturus , nudis pedibus , etiam offendiculo cruentatis , cinere ac cilicio opertus , reste è collo suspensâ , crucem bajulans , hostiam se pro fratribus obtulit. 3. Pascebat oves suas bonis suis , sed maxime verbo Dei , et Eucharistiâ : nec domum ferè se recipiebat nisi secundâ post meridiem , toto hoc tempore concionando , sacramentis

Dioecesis
sua pastor.

Joan. 10.
Præit
exemplo.

Dat animam
pro ovibus.

Pascit.

Sanat. administrandis , visitandis nozocomiis , etc. , consumpto. 4. Morbos spiritales curavit. Quam in rem extorsit à Pio IV et à Pio V ut adire diœcesim liceret. Ergo urbis mediolanensis , etiam sacerdotum , et religiosarum familiarum , corruptissimos mores in melius mutavit ; chorum restauravit , apud canonicos disciplinam ecclesiasticam penè collapsam restituit ; perditis mulieribus , quò se recipere , assignavit domum ; bacchanalium dierum licentiam ita coercuit , ut à Septuagesimâ pietas sanctioris Hebdomadæ totâ passim urbe reluceret. 5. Perditas oves , in montibus apud Helvetios et Rhætos , plurimas in ovile reduxit ; magos ibi frequentes ejecit ; apostolicum nuncium , qui apud eos degeret , obtinuit , seminaria et collegia fundavit , singulis pagis scholas attribuit. Quàm multa potest qui divinæ gloriæ animarumque zelo præditus est ! Vide quid possis , quàmque multa negligas.

Ad ovile
reducit.

PUNCTUM IV.

Totius
Eccle-
siae
pontifex.
Doctrinâ.
Moribus.
Non minùs natus est totius Ecclesiæ , quàm mediolanensis diœcesis bono , sanctus Pontifex. 1. Ejus sollicitudine absolutum est concilium Tridentinum. Concilia provincialia quinque , synodalia novem , habuit Ecclesiæ perutilia. Plura scripsit , ad episcoporum maximè instructionem. Ecclesiasticæ libertatis , juriumque , fuit accerrimus propugnator ; ipso , etiam mediolanensi gubernatore excommunicatione perculso. 2. Sanctitatis ac reformationis

morum , primus , exemplum se Romæ proposuit ; quod deindè in totius Europæ prælatos dimanavit. In familiâ suâ domesticâ duodecim episcopos Ecclesiæ formavit , septem nuncios , cardinalem unum ; ac Pium V quantum pontificem ! Siccine doctrinam sanctam , bonosque mores , quantum in te est , promoves ?

DE SANCTO MARTINO.

xi Nov.

PUNCTUM I.

HEROICUM est sancti Martini factum , qui pauperi ac nudo , eleemosynam Christi nomine petenti , partem chlamydis dedit. In quo perpende : 1. Quis fecit ? Cathecumenus , doctrinâ christianâ vix institutus , et in exercitu maximè corrupto miles. 2. Quid fecit ? Partem chlamydis dedit , cum nihil præter arma et vestimentum haberet. Itaque rem sibi necessariam dedit , inusitato prorsus eleemosynæ genere , cum certo periculo irrisionis ex dimidiatâ veste. 3. Cui dedit ? Christo , quem in pauperis nuditate latentem fidei oculis vidit et amavit ; quique sequenti nocte , dimidiatâ illâ veste indutus , Martino apparuit hanc mittens vocem : *Martinus adhuc cathecumenus hâc me veste contexit.* O frustum chlamydis pretiosum , quo Dominus ille , in cujus favore scriptum est : *Rex regum , et Dominus dominantium* , gloriatur ! Tu verò , quid inopibus , quid

Dat pauperi
partem
chlamydis.

Sulpit in
ejus vita.
c. 2.
Apoc. 19.
16.

ipsi Christo dedisti? Dedit quod sibi esset necessarium calhecumenus : nos , quæ superflua sint , imò quæ noxia , denegamus ; quantumvis longè plura nobis , quàm tum Martino , Christus donarit !

PUNCTUM II.

Quid
Dens re-
pendat.

Magnificè Deus sancti Martini liberalitatem remuneratus est. Tantà eum fide instruxit , ut miracula illi haud difficiliora , quàm cæteris ordinariæ actiones , essent : tam firmâ spe , nullum ut aliud præsidium adversus pericula omnia , omnesque dæmonum conatus , nisi signum crucis vellet : tantà caritate , ut et mortem , quâ Deo jungeretur , optaret ; nec recusaret labores vitæ , quibus proximo salutem pareret : tantâ pietate , ut nullâ unquam re magis , quàm oratione , etiam cum negotia maxima tractaret , ejus animus occuparetur , et vel inter graves

Sulpitius
in Epist.
ad Bassu-
lum.

morbi cruciatus *invictum ab oratione spiritum non relaxaret* : tantâ patientiâ , ut , licèt gladius persecutoris vitam ei non abstulerit , palmam tamen martyrii non amisit : tantâ vitæ sanctitate , ut jam moribundus dæmoni audacter dixerit : *Quid hic adstas , cruenta bestia ? Nihil in me , funeste ; reperies* : tantâ denique humilitate , ut indutus cilicio , jacensque in cinere , voluerit reddere Deo animam ; quam angelorum plaudentium chorus in Cælum honorificè deduxit. O beatum finem vitæ sanctè inchoatæ ! ô amplam operis unius , donique mercedem ! Quantum acquirit , qui , Dei causâ , re aliquâ se abdicat !

Ibid.

PUNCTUM III.

Licèt nemo fortè sanctorum chlamydem cum mē- Quid imitati debeamus.
dico partitus sit , multi tamen sanctum Martinum imitati sunt , multi pariter , jam inde ab initio conversionis suæ , animum generosè vicerunt. Suxerunt alii saniam ex horrendo ulcere fluentem , alii leprosos amplexati sunt ; aliter alii de se ipsis triumpharunt , penè antequàm sibi , mundoque bellum indixissent. Quid deinde ? Hi semel à seipsis victi , nullâ re vinci potuère. Sic sūt victores facti non tam bellaverunt postea , aut secum , aut cum salutis hostibus , quàm perpetuò vicerunt. Sic tu , semel si viceris , semper invictus deinceps , semper victor futurus es : *Qui vicerit , faciam illum columnam in templo Dei mei.* Apoc. 3. 12.
Hoc Deo si dederis , gratiarum suarum thesauros in te omnes congeret. *Est qui multa redimat modico pretio , et restituens ea in septuplum.* Eccli. 20. 12.

IN FESTO

S. STANISLAI KOSTKÆ ,

13 Nov.

È SOCIETATE JESU.

TRIA celebrantur sancti hujus adolescentis apophtegmata , quæ totidem punctis meditanda erunt.
I. *Non sum natus presentibus , sed futuris.* Hæc veritas altè in animum demissa nobilissimum adolescen-

tem permovit, ut fortunas et spes omnes amplissimæ domûs contemneret, atque opprobria crucis, et statûs religiosi obscuritatem universis seculi pompis anteferreret. Atqui et nos futuris, non præsentibus nati sumus, non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus. Absit igitur, ut terrenis rebus animus adhærescat.

Hebr. 13.
x. i.

II. *Melius est cum obedientiâ parva facere, quam per propriam voluntatem magna præstare.* Huic veritati innitens Stanislaus, Dei voluntatem per superiores et instituti sui regulas indicatam assiduè ob oculos habuit; quidquid ageret, aut laboraret, eò unicè collimabat, ut divinæ voluntati obsequeretur. Ecce compendiarium ad sanctitatem viam, quam Stanislaus tenuit. An tu eidem insi tis?

III. *Mater Dei est Mater mea.* Hinc filii ad instar beatæ Virgini tenerrimâ pietate addictus erat. Et beata Virgo devotionem ac fiduciam sancti tironis remuneratura, eidem impetravit perfectum mundi contemptum, ingressum in societatem Jesu, vitam innocentissimam, mortem ex æquo sanctam et placidam, denique fidelium omnium erga Stanislaum venerationem. Eligamus novo fervore, et cum affectibus Stanislaio dignis, almam Dei Matrem in Matrem nostram.

DE SANCTA CATHARINA.

25 Nov.

PUNCTUM I:

PERPENDE, primam omnium virtutum, et aliarum fontem, quæ in sanctâ Catharinâ eluxerunt, fuisse virginitatem: quæ cum in eâ eximia fuerit, ita celestia illa dona attulit, quæ hanc celestem virtutem comitari solent. Hæc porrò virtus quanta sit in genere, ex eo cognoscere possumus: 1. Quòd homines angelis similes efficiat, vel potius superiores. Nam *angelicam gloriam acquirere majus est, quam habere. Esse angelum felicitatis est; virginem esse, virtutis.* 2. Quòd virgines, singulari quodam præcæteris amore, Christus diligat. Nam *sequuntur agnum, quocumquè ierit.* 3. Quòd hæc virtus Unigenitum è sinu Patris allexerit. *O quanta est virginitatis gratia, quæ meruit à Christo eligi, ut esset corporale Dei templum, in quâ corporaliter habitavit plenitudo Divinitatis!*

Chrysost.
Ser. 143.

Apoc. 14.
4.

Ambr.

Quòd si, tam insigni formâ, ætate fragili, sollicitantibus imperatoris amoribus, heroicam illam virtutem sancta Catharina conservare potuit; nonne corpus virgineum, castamque mentem servare poterimus? Sed cogita virtutis hujus nitorem levissimâ labe violari.

PUNCTUM II.

Castissimam sanctæ Catharinæ mentem, utpote dignum cœlestis doctrinæ habitaculum, infusa à Deo

Doctorum
magistra.

K k 5

scientia mirabilis decoravit , et doctorum ei aureo-
lam in Cœlo peperit. At quàm fuit illa doctrina ad
procurandam Dei gloriam efficax , quæ tot infideles
Christi nomini prius infensissimos , tot philosophos
sux ætatis sapientissimos , ab erroribus ad Christi
fidem convertit , et invictâ constantiâ ad martyrium
roboravit ! O quàm admirabilis es , Domine , qui sic

*Cor. I.
27.*

infrma mundi eligis , ut confundas fortia ! An verò
Catharinam imitamur ? An piis colloquiis et coh-
ortationibus , Christi doctrinam , datâ occasione , pie-
tatemque pro viribus promovemus ? In quo vide :

*Chrys. de
Comp.
cord.*

1. Ut verbis tuis facta respondeant : nam *docere et
non facere , non modò lucri nihil , sed et damni plu-
rimùm confert.* 2. Ut orationibus tuis Spiritum sanc-
tum advoce , qui audientium mentes illuminet ,
cordaque accendat ; nam *nisi sanctus Spiritus cordi
adsit audientis , otiosus est sermo doctoris.* 3. Ut non
tuæ , sed Christi gloriæ consulas : *Lacrymæ au-
ditorum laudes tuæ sint.*

*Greg.
hom. 3.
super E-
wang. Hier.*

PUNCTUM III.

Martyr. Salutaris doctrina , et inconcussa virginitas mar-
tyrii , palmam , post crudelissima tormenta , sanctæ
Catharinæ pepererunt. Ubi enim vidit Maximinus
frustrâ esse philosophorum scientiam , blanditiasque
suas , et promissa , virginem verberibus , plum-
baticque cæsam , dies undecim absque cibo et potu
tenet in carcere : quò ingressi Porphyry bell' dux

et ipsa Maximini uxor , ab eâque ad Christum
conversi , martyrio coronati sunt. Tum rotæ impo-
nuntur crebris et acutis præfixæ gladiis , quâ con-
fractâ , securi percutitur. Hic et invictam Puellæ
fortitudinem , et tuam ignaviam admirare ; quem
inanis hominum respectus , à Christi fide moribus
tuis profitendâ , sæpè abducat. Deindè vide , quàm
facile possis , passionum mortificatione , quasi lento
martyrio , sacrificium de te perpetuum offerre. O
quoties in die mori sic pro Christo possumus !